

[Kjær Rasmussen.]

lige konsekvens af det, som alle taler om, men som ingen — og altså heller ikke ved denne lejlighed — har villet gøre noget ved, nemlig dette, at ingen af økonomiske grunde skal forhindres i at få den uddannelse, de har lyst og evner til. Det er det, vores forslag går på, og hvis man ellers mener sin uddannelsesmæssige målsætning alvorligt, kommer man ikke uden om et forslag, som ligger meget nær op ad det, vi foreslår her.

Hr. Knud Bro kunne ikke rigtig forstå, at tilgangen af arbejderbørn til de højere uddannelser havde været så, jeg kan vist godt sige langsom i tempoet. Det synes jeg da egentlig er ganske enkelt. Man tør simpelt hen ikke lave den enorme gæld, som man bliver tvunget til at lave i dag, hvis man som arbejderbarn skal have en større uddannelse. Det går meget lettere i de indkomstklasser, som er vant til at operere med de høje tal. Men der er altså en barriere dér, som man aldeles ikke behøver at undre sig så meget over eksisterer.

Hr. Knud Bro sagde vist også — jeg ved ikke, om det var ved et uheld — at han var enig i DSFs pjece. Jeg ved ikke, om hr. Knud Bro så også er enig i det sidste punkt, som står på bagsiden; hr. Knud Bro kan selv læse det. Det skulle da glæde mig ganske overmåde, om det var tilfældet, for så har vores forslag lidt mere lyse udsigter fra den side.

Ja, så lige et par bemærkninger til fru Grethe Philip, som anser vores forslag for at være en provokation. Det har fru Grethe Philip naturligvis lov til. Men som jeg har sagt: hvis man virkelig også i de gamle partier tager sin egen uddannelsespolitiske målsætning alvorligt, så kommer man ikke uden om at interessere sig meget alvorligt for det, VS her har foreslået. Jeg forstår godt, at fru Grethe Philip føler et ansvar for forholdet mellem det offentliges indtægter og udgifter — det var noget i den retning, der blev sagt. Dermed sagde fru Grethe Philip egentlig ganske klart, at dette samfund ikke kan bære den demokratisering,

som man ellers taler om. Men det, jeg kunne have ønsket, var, at man havde foretaget en saglig kritik af forslaget; den udeblev.

Hr. Morten Lange mener, at vi har gjort forskellige mennesker en meget dårlig tjeneste ved at komme med dette forslag, for nu kan man jo se, hvor meget det koster at få uddannelserne demokratiseret. Ja men der er ingen, der forhindrer hr. Morten Lange i sammen med os at få gjort det muligt at få tilvejebragt et samfundssystem, som vil være i stand til virkelig at lave en demokratisk uddannelsesreform.

Hanne Reintoft: For at komme til bunds i problemerne om vor uddannelse herhjemme må man huske på, at det ikke blot er de uddannelsessøgende, der i dag stiller krav om forbedring og effektivisering af uddannelserne. Vi ser også, at arbejdsgivere og politikere i de senere år interesserer sig for uddannelsespolitikken, om end fra en helt anden synsvinkel end de uddannelsessøgende. Vi ved, at det for dem er nødvendigt at sørge for tilstrækkelig og tilstrækkeligt uddannet arbejdskraft, hvis erhvervslivets situation fortsat skal være nogenlunde gunstig. Man må huske, at inden for den umiddelbare produktionssfære står også arbejdsgivere og aktionærer magtesløse over for en proces fremkaldt af den hastigt voksende sammenfletning af produktivkræfterne, der skaber en stadig snævrere afhængighed mellem de forskellige produktionsgrene. I dag under den teknisk-videnskabelige revolution er der derfor et stigende behov for en særlig type af produktionsarbejde, der foruden en omfattende faglig-teknisk viden også besidder en høj ansvarsbevidsthed over for de maskiner, der skal betjenes, og den produktionsproces, man skal være led i.

Andre ting presser også på. Hvis de højt industrialiserede kapitalistiske lande skal følge med, er det nødvendigt at forbedre uddannelsesapparatet over en bredere front, hvis det ikke skal gå tilbage. Samtidig stiller ungdommen og andre progressive befolkningsgrupper stigende krav om en